

Скарбничка історій

КУПИТИ

Ніколи не давай обіцянок, яких не зможеш виконати! Ніколи-преніколи не намагайся допомогти тому, хто був ув'язнений три тисячі років! Але якщо вже візьмешся за це — готуйся до карколомних пригод, подорожей у часі та справжніх, а не казкових небезпек!

Разом із Урсулою і її незвичайним другом ти поринеш у небезпечні пригоди, від яких захоплює дух, а ще — дізнаєшся, як працює сюжет, як вигадати персонажа і як щодня знаходити час на творчість. І все це письменник розповідає легко, з гумором і яскравими прикладами з власного досвіду, нагадуючи, що творчість — це не лише кропітка праця, а й справжнє задоволення. А ілюстрації Олександра Комяхова занурять тебе у світ фантастичних перипетій та надцікавих конспектів.

Розділ перший

Урсула шукає подарунки

Ця історія почалася із загубленої посилки. Точніше, із вантажівки, що застрягла десь на дорозі до міста. У вантажівці була пошта, а серед пошти — ота посилка.

Обабіч вантажівки лежав білий, блискучий, безнадійно глибокий сніг, попереду й позаду — стояли інші машини. І скидалося на те, що в найближчі двадцять чотири години жодна з них не рушить з місця.

Урсула ще раз поглянула на актуальне фото з супутника. Пересвідчилася, що анінайменшої надії не-має, вимкнула ноут і пішла вдягатися.

Урсулі було дванадцять, а її бабусі завтра виповнювалося шістдесят. Попри це Урсула вважала бабусю своєю найкращою подругою (хоча дипломатично й не казала про це Світланці Дідух, своїй шкільній найкращій дабусі вона довіряла секрети, про які не розповіла б навіть Світланці. З бабусею дивилася мультики и кіно, ходила на рок-концерти, клеїла модельки космічних кораблів, вишукувала на аліекспресі нові стильні піни.

І от: завтра в бабусі ювілей, а хендмейдівський набір закладок і настільна лампа у формі яструба опинилися десь посеред снігів!

На щастя, Урсула мала ще кілька вільних годин, які могла використати як заманеться. Ця завірюха затримала десь і її батьків, тож вони не мали змоги затримати вдома саму Урсулу.

Залишивши їм записку, вона вирушила на пошуки нового подарунка.

Завдання спрощувалося завдяки тому, що Урсула добре знала, чим захоплюється її бабуся. Через це воно ж і ускладнювалося.

Будиночок бабусі був від першого поверху й аж до горища напхом напханий книжками. Бабуся, ясна річ, любила їх читати, а ще вона їх переставляла з місця на місце, протирала від пилуги, заносила до свого електронного каталогу, позичала сусідським школярам та своєму другу, панові Антону, що жив навпроти і час від часу навідувався до неї на чай...

Словом, привезти бабусі нову книжку чи дві було би щонайменше неоригінально. Та й узагалі, шістдесят років — поважна дата, тут потрібен відповідний подарунок. От тільки який? Не маючи жодної конструктивної ідеї, Урсула відвідала кілька сувенірних магазинів і другий поверх супермаркету, з відчаю пройшлася навіть лабіринтом кіосків біля метро. Нарешті визнала свою поразку й рушила-таки до найближчої книгарні.

І тут — у підземному переході — вона помітила дивного чоловіка. Було йому років сорок, може, трохи більше. Обличчя найзвичайнісіньке, помітиш такого у натовпі — й забудеш раніше, ніж проминеш.

Певно, цю свою буденність й пересічність пан компенсував вбранням: плащем смарагдового кольору з вишитим біля коміра золотим листям винограду, білосніжною сорочкою й салатовими штанами. На ногах у пана були гостроносі кремові мешти з помаранчевими шнурівками — казково чисті для людини, яка мусила ж якось сюди потрапити.

Хтось найвніший подумав би, що це все чари, а сам пан — чаклун. Урсула і сама б так подумала, якби їй було років чотири чи п'ять. Але доросла дванадцятирічна людина вже знає, що магії та чаклунів, на жаль, не буває, зате є така штука як вбиральні й такі люди як актори.

Вона роззирнулася, шукаючи якийсь щойно відкритий магазинчик, де цього пана і найняли зазивати по-купців. Нових магазинчиків поряд не було — натомість стояли двоє поліцейських, що спокійнісінько дивилися на пана і не збиралися ані виганяти

його, ані питати, що він робить тут у такому екстравагантному вбранні.

Точніше — чому він просто посеред підземного переходу торгує бозна-чим.

Бо ж так, пан торгував: біля його бездоганних, не заплямованих орудом мештів лежала валізка, а в ній — кілька предметів. Альбом для ескізів, вазончик із крихітним деревцем, набір гральних кубиків та старовинна книжка в ошатній палітурці.

Урсула напевно не бачила всіх книжок із бабусиної бібліотеки, але чомусь була впевнена: такої там немає.

Вона, звісно ж, знала, що ніколи, за жодних умов не слід розмовляти із незнайомцями. Виправдовувало її лише те, що поряд були кав'яренька і квітковий магазинчик, а під стелею висіли дві камери спостереження. Ну і ці двоє поліцейських, авжеж.

Тож Урсула чемно привіталася із паном у смарагдовому плащі і запитала, про що ця книжка.

— Це не книжка, — сказав пан. — Це скарбничка.

Урсула була трохи розчарована, але запитала, чи продається скарбничка.

— Ні, — відповів пан у смарагдовому плащі. — Було би нечесно брати гроші за те, чим не можна скористатися. Бачиш, її отвір наглухо запломбований. Саме тому скарбничку я не продаю, а міняю. Розкажи мені будь-яку історію — і скарбничка твоя.

На думку Урсули, це була дивна пропозиція. До того ж пан у смарагдовому плащі, очевидно, втрачав більше, ніж отримував. Вона коротенько переповіла йому історію про хлопчика, який виріс на одному острові, а потім потрапив на інший, де навчали чарівників, — і став там одним із найкращих. А на додачу Урсула швиденько намалювала два портрети: цього чарівника та пана, що слухав її уважно й зосереджено.

Взагалі вона не дуже любила опинятися в центрі уваги, особливо — чужих людей. І якби не проблема з подарунком, пішла

би звідси не через незнайомця, а, власне, через необхідність стояти посеред переходу. Хтось би ж напевно почав витріщатися...

Та от дивна річ: увесь цей час перехожі — а було їх тут чимало — проходили повз і навіть не звертали уваги на дивне вбрання пана і на речі, що лежали біля його ніг. Один хлопець, намагаючись оминати стареньке подружжя, пішов просто на пана у смарагдовому плащі, та за мить до зіткнення став, немов налетів на скляні двері, покліпав, розвернувся і попростував собі в протилежному напрямку.

Якби Урсулі було чотири роки, принаймні в цей момент вона почала б думати про чари і чаклунів. Та у дванадцять ти вже достатньо бачила світ, щоб знати: інколи люди зупиняються й ідуть в іншому напрямку, бо згадали про щось важливе. Чи просто тому що їм так захотілося. Люди взагалі бувають ду-у-уже дивними. Хтось, певно, подумав би те саме й про Урсулу, яка стояла посеред підземного переходу і малювала екстравагантні вдягненому незнайомцеві портрети.

Потім вона віддала їх пану у смарагдовому плащі, взяла собі скарбничку, і вони попрощалися. Пан попросив, щоб урсула пообіцяла йому: за жодних обставин вона не намагатиметься зірвати пломбу.

Урсула здивувалася: скарбничка була важкою, однак напевно порожньою. Всередині нічого не стукотіло, не клацало, не брязкотіло.

— Це подарунок для бабусі, — пояснила вона панові у смарагдовому плащі. — Але я, звісно ж, передам їй ваше прохання.

Пан поглянув на Урсулу чи то здивовано, чи із надією, подякував їй і побажав гарного святкування.

«Це, — подумала Урсула, — так мило з його боку».

Рекомендована література

ЮВАЛ НОЙ ХАРАРІ

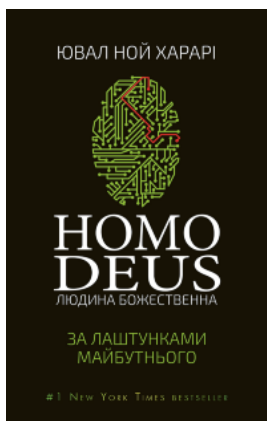
21 урок для 21-го століття

Неприродні випадки.
Нотатки судмедексперта в 34 розтинах

Вісім релігій, що панують у світі: чому їхні відмінності мають значення

Номо Deus: за лаштунками майбутнього

EXO. Супер зірки К-роп

Гришна. Книга 3

Перейти до категорії
Дитяча література

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ